

In de barsten van het leven

Jij die de pijn en het lijden
van iedere mens met open handen draagt.

Die niet grijpt en vasthoudt,
maar geduldig waakt
tot het zaad
van onbegrip en machteloosheid
door de vingers van de tijd
verglijden zal.

Jij die niet verdwijnt
als een laatste ster in de nacht,
maar die de schaduw van het kruis
omlijnt met het licht van nieuw leven.

Open ons kwetsbaar leven
en wakker in ons aan de hoop
dat de scheuren en de barsten
van dit broos bestaan
de vensters van een nieuwe
zonsopgang zijn.

Open ons kwetsbaar leven
dat de angst ons niet verlamt
om elkaar nabij te zijn.
Op de weg die nu gebroken lijkt
breng Je ons met elke stap
steeds dichterbij elkaar.

(Vincent Duyck)